

גיד הנשה פרק שביעי חולין

צמ.

עין משפט
נר מצוה

פה א מ"י פ"ח מהל'
משה"ק הלטריו:
פו ב מ"י פ"ג מהל'
תרומות הל"ב:

שיטה מקובצת

[illegible]

רבינו גרשום

[illegible]

וְיָנִי וְהִיאָה דְּלִיכָא כִּימָה בְּכַדִּי אֲחִילָתָה
 יִכְלָה דְּלִיכָא כִּימָה בְּכַדִּי אֲחִילָתָה פֶּרֶס
 רַבִּי יוֹסֵף מֵאֲזוּרֵי־יָם שֵׁי אֵלֶּה מִפְּרֵס
 לֹא לָקִי אֲטַעֵם אֲשֶׁר שְׁלַח כְּמִינוֹ
 בְּרַח יוֹמָן כִּכְרָה לִי בְּרַעִי דְּלִיכָא פֶּרֶס
 עֵקֶר מִגְשׁוּלִי עוֹבֵדִי כּוֹכְבִּים וְלִיכָא
 אֵלֶּה עֵשָׂה דַּמְעִיבֵירוֹ בְּאֵשׁ דְּמִלְרִיךְ
 בְּזוֹן הַגְּבֻלָּה וְרַחֲמֵי הַשֵּׁנִי לֹא דִלִּית
 לְמִמֶּרָה דְּלֹאדֶרֶסֶרֶסֶרֶס לְאִשְׁמִירָה
 דְּחִמְרָה בְּהִלּוּקָה עוֹבֵד פֶּרֶס וּבְטוֹרָה
 (:) דַּתָּן הַגּוֹז וְהַעֲבֹד פִּי בְּפִסְלוֹ
 מִתְּקַדְשֵׁינן סוֹפֵא אֶת הָאֲרֻבֵּעִים וְאֵלֶּה גִּגִּי
 בְּרַח פֶּסָק לֹא אֵלֶּה מִתְּבֹנָה וְאֵלֶּה גִּיזָה
 אֵלֶּה הֵיטֵי טַעֲמָא מִשּׁוֹם דְּלֹאדֶרֶסֶרֶס
 אִשְׁמִירָה לֹא תַעֲבֹד וְלֹא תִגּוֹן מִיָּהוּ
 דַּתָּן לִי קָדְמָה דְּהַתָּם מִשְׁמַעַת וְדֹא
 אֲדֹרְסִירָה וְהִכִּי קִדְמָה תִּזְבֹּחַ וְיִצְחָה
 דְּהַתָּן בְּקִדְשִׁים שְׂחִמְמוֹה וְאֵלֶּה גִּיזָה
 אֵלֶּה דְּקִאֲמֵר בִּירוּשָׁלַיִם דַּעֲרֵלָה בִּפִּי
 יִי אֲמַר ר' יוֹמָן כֹּל טַמְאֵי טַעֵם אֵין
 קָיִן עֵלֵיבִים חָק מִנּוּתָן טַעֵם דְּנִגְדִּי
 לִי דְּבִיחָתָה מִלְרִיכָה לְאִשְׁמִירָה אֲחִירִי
 הִכִּי אִיחָתָה בְּהִידִּיא בִּפִּי וְאֵלֹו עוֹבֵדִין
 מִסְּחָס דִּף מִגֵּי וּבִפְרָק שְׁלֵשָׁה מִיִּין
 יִי אֲמַר ר' אֲמִיר ר' אֲבִיבֵי אִ"ר יוֹמָן
 אִשְׁמִירָה שְׂחִמְמוֹה אֵין הֵיכֵל מִלְרִיכָה
 אִשְׁמִירָה חוֹן מִאֲשִׁירָה מִזִּי וְאֵלֶּה טַעֵם
 בִּירוּשָׁלַיִם נוֹתֵן טַעֵם וְאִתָּא אֵם טַעֵם
 עֵיקֶר דְּאֲוִרִיחָא מִזִּי פִּירָן בִּפִּי אֵלֹו
 יִי אֲמִיר ר' אֲבִיבֵי שְׁלֵשָׁה מִיִּין גִּבִּי שְׁחִ
 שְׂחִסֵּת אֲחֵם שֵׁן חוּלִיָּה וְאֲחֵם שֵׁן

וספרי מנייה ואי אמרת כוית בדי
 נן שאתי ואמר והשאתי כי נמי אמרינן
 יתיחת תקשה ליה אחאי אמר שאני
 וי"ל דהתם איירי במינו וכן משמע
 ר"ל והוא שני מולין על התרומה
 וא"ת ואי במינו כיון דרבו בטלי
 חטלה פסד וי"ל דמימי פריך דאי
 יש לנו להחמיר קף במינו ולית
 שאינו מיני ומיהו הכא דקושיא דלא
 שלם מינין (מיר קד) קא אליבא
 ערל (ויבמות דף פב.) אע"ג דלא רבו
 ורס לאו דאורייתא תקשי ליה אחאי
 וספיקא דאורייתא היא וי"ל דהוא
 דהטאת מימייה הכא לעטס כעיקר
 ולרשי מנושולי עובדי כוכבים לכן
 יזית בעין משמונית של זרוע על
 ומשנה דרגיעולי עובדי כוכבים דלחו
 בכמה דוכותין ועוד וי"ל דקושיא
 לאיסור מתחלת ומשני התם נמי
 הוה אמינא מיר לא חמי מיניה דמיר
 אסור ליה: **תאכל** בחמור שבה.
 דלחמול בעידרה דהטאת דהיס
 וחתטל של חיס זמן אכילתא עד
 והמה מתקשה (נע"ל דף פב.) דלקוח
 חוס ושוק ואימורין שרי נמי מקום
 מזרוע שבלה נמי ליחסר אלא ככולן
 מר הכא דבעלמא אסור היינו חבבר
 טעם אע"פ שאין בהן כריז' אע"פ
 מה ואחד אלאמא י"ל לפירושו דהכא
 ריך מזה ואחד וקשה לפירושו אחאי
 מה ואחד היכא דאמיא לאיסור
 לא בעינן ונהלא דאי"ל לדחוק כן
 הוא דבעינן מזה ואחד דהא
 י"א בששים" וא"ת לא דבעל
 ירש כקונטרס לעיל) אבל כסתמא
 ונה ואחד על כרחך איירי בטעמיה
 דלדין יש לו להטלות במאה ואחד
 דהא יש שיעור לבעל תמינה טעם:

וליגמר מיניה ⁶ גלי רחמנא גבי חמאית יכל
אשר יגע בבשרה יקדש ⁷ *להיות כמות
ששם פסולה תפסל ואם כשרה תאכל
בכחמור שבה ומאי חוית דגמרין מהאיך
ליגמר מהאי חרוש הוא ומחדוש לא גמרין
אי הכי למאה וששים נמי לא ליגמר אטו
אנן לקולא קא גמרין לחומרא קא גמרין
דמדאורייתא ברובא במיל רבינא אמר ⁸ לא
נצרכא אלא למקום חתך דאמר מקום חתך
כעלמא אסור והכא שרי יתיב רב דימי וקאמר
לה לאה שמעתא אמר ליה אביי וכל איסורין
שבתורה במאה והתני ⁹ למא אמרו כל
המחמץ ומתבל ומדמע להחמיר מין ומינו
להקל ולהחמיר מין ושאינו מינו וקתני
סיפא ¹⁰ להקל ולהחמיר מין ושאינו מינו
כיצד גריסין שנתבשלו עם העדשים אם
יש בהם בנותן טעם בין יש בהן להעלות
במאה ואחד בין אין בהן להעלות במאה
ואחד אסור אין בהן בנותן טעם בין שיש
בהן להעלות במאה ואחד בין אין בהן
להעלות במאה ואחד מותר אין בהן להעלות
במאה ואחד אלא במאי לאו בששים
לא

ששים או מאה כגון נותר
לע ממנה: **ששם פסולה**.
אכל 131 חמור שנחטאת
הסנה ליום ולילה ולפנים מן
הלוגמר מינה 16 גלי ר
אשר יגע בבשרה י
שם פסולה תפסל
שם כחמור שבה ומאי
לוגמר מואי חדוש ה
אי הבי למאה וששים
אנן לקולא קא גמרין
דמדאורייתא כרובא ב
נצצרכא אלא למקום ח
בעלמא אסור והכא ש
לדא שמעתא אמר
שבתורה במאה והר
החומץ ומתבל ומר
להקל ולהחמיר מין
סיפא להקל ולהחמ
ביצד גריסין שנחבש
יש בהם בנותן טעם
אחד בין אין
ואחד אסור אין בהן
ואחד להעלות וואחד
להעלות במאה ואחד
במאה ואחד אלא
צחור הוה מקדשו
ממנה וקאמר ששם חסרה
חמור חרובים צמאה שם
כיון דנחתנת טעם אע"פ
נמא לא צטיל הרי להחמיר:
אימר כדי לצטל מותר די
יהוה הוא כגון חטין בחטין
שם צמיה לא צטעין אחד
להחמיר כדאמרין לקמן
אין עותן טעם ואחד
א צמיה אחד וצמיה
לילב טעמא כששים הוא:
לא

מה דוכתי: גלי רהבא
היה מנערף לאסור ל"ע
היה מנערף לאסור דב
הספרים דלכא לאסור דק
לעטע בעיקר ולא להיה
יעין וק' (ח"ט) רהבא
גמי ח"ט לעטע בעיקר מנר
לא חמינ חסות מניר לא
שמע דלכא חומרא בשלמי
ס' לנשי ועבדים וחומרא
עלמא אסור כג' שטויא
נקוטא חתן מנל דאי לא הח
לה יתר מנאשר קדיש ורי
חזה שוק ואומריא צוה הכ
פירי חכא מלי חיות דגמ
היה הוכא לאסור גיטין

וידעו! אי אפשר להסיר שאר
עיסקה של חטין דהוי מין ב
עיר אחרי קן השאור בעיני
מין אפילו אימיה לאיסורא
ו שנפל לחומו הרי הוא
פחות היה בטל אי טעמיה
דקמתי אם יש בהן צננות ט
וזה ליה למימי און בהן צנו
שא קאי אלא להכי הדר מ

וַיִּגְמַר מִיָּמָיו. לְמַעַן אֶף שֶׁאֵל קִדְשֵׁי הָאֵל עָמָל: לְכֹסֶם כְּבוֹד. הַטֵּעַ הַזֶּה הָיָה יוֹסֵף הַבְּנוּעֵל: וְאֵם כְּשֶׁרָה. הָיָה שֹׁשֶׁבֶת, כִּי שְׁלֵמִים אֲקוּרִין לִישָׁבֵל אֵלֶּה לֹכְדֵי הַקְּלָעִים. וְאוֹתוֹהֶם מִמְּרִין לְכָל אֲקוּרִין קְדָשִׁים לֵאמֹר נִטְלִי לְגַמְרִי: לִיגְמַר הַמֶּלֶךְ. וַיִּטְעֵנוּ בָּק': אֵלֶּה הָדוּשׁ הָיוּ. לִיג' אֵלֶּה: הָדוּשׁ הָיוּ. דְּפִרְסִיִּים הָיוּ. לְכַתְּמָהּ לְנִטְעֵלֵין הֵם וַיִּמְתְּקִין יָהּ: וְזֶה: לְעִדֵּי כִּי צְדִיקִים: לֵאמֹר נִטְרָא. וְזֶה: אֵלֶּה לְמַקְוֶם הַחֶקֶר. דְּעִלְמָה בְּכָל אֲקוּרִין וַיִּתְּרֵם הַמַּחְבֵּרִים כְּגוֹן הָיוּא הַמְּבֹרָךְ אֵת יְדוּ וְכוֹן אֲבֵר הַמַּדְוִלֵּל כְּוֹן אֲקוּרִין וַיִּדְבַּחְמִרִין בְּנֵהמָה הַמִּקְשָׁה וְלַעֲלֵי דָף סָה: לֵאמֹר שִׁמְעָה. דְּרַב שְׁמוּעַל כִּי רַב יִצְחָק: לֵאמֹר הַמַּחְבֵּר. הַמַּחְבֵּר לֵאחֹר אֲקוּרִין אֲמִרֵי תְרוּמָה שֶׁהֵמָּחָן חוֹלִין בְּשָׂרָה שֶׁלֹּא הָיוּ מַחֲבֵל קִדְרָה חוֹלִין בְּחִבְלֵי תְרוּמָה וְאֵל מִדְמֵה וְעֹבֵשֵׁל חוֹלִין וְתְרוּמָה יִתְּדֵי שֶׁאֵינוֹ הוֹלִים אֲחֵרֵי הַלְחָמִיר: לְמִין שֶׁאֵינוֹ מִיִּי. אֲמִרֵי כִּי דְלֹאֲלִין בָּרוּ לְחוּמָהּ לְבַדְקָמִי לְקָמִי: וְלֵמָה צִרוּ לְהַקֵּל וְלֵהלְחָמִיר: שֶׁפְּעֻמִּים לְהַקֵּל וְשֶׁפְּעֻמִּים מִין שְׁוֹאֲשֵׁי מִינֵי. עַל זֶה אֲחֵרֵי פִּתְחָן לְקוֹמֵה וְשֶׁפְּעֻמִּים הַלְחָמִיר: וְרִיבִין. אֵלֶּם פִּוֵּל דְּרִיבִין: שֶׁנִּסְבָּחִים מִהֶרֶץ עַם עַדְשִׁים. שֶׁל חוֹלִין וְשֶׁעֲמֻסִּים וְשֶׁבִּסְ כְּחֻלִּין תְּרוּמָה בְּחֻלִּין אֲעִי"פ שֶׁבִּסְ כְּחֻלִּין מֵאֵל וַחֲדָה אֵלֶּה אֲחֵרֵי דִינֵה לְעֵלֵת כִּבֵּר דְּפִתְחָן לֵב כְּסָפִירִים מִהֶרֶץ

מכל חלבו את מקדשו ממנו" שם
ויהיה חמור מעשר שמעתי קרש שיהי את
לחמך המעשים ותשענה מקדשם מכל
אסור אסור צמחה ויהי ומתרת ויהי
שים כן היתר כדי לבטל אסור אסור ד'
אין כן בנות טעם. אע"פ שאין כאן
בשעין אחד" ממאה היכל האסור צ'
אל כל דבר שלה נאכל אל הכה אל
ומאה היכל אל מין ומתי לטע'
דלא מישתרי עד דאכלת מתי לטע'
ומאה: קתי מיהא דכי לא יידי טעמ'
בטיל לא בשעין אלמא שזיטולא היכל

ומה למחר ולטעמין וכי האי גוונא ש
 וצפ"ל אלו עוברין (ופסחים דף מה.) מוק
 נראה לר"ח דברסין הכל לא נזכר א
 חזקתה האיל שחזן לרובע ומיהו א"ש
 נטעם עמיהו הוה מוקמי קרא דהש
 דהכא אחיה פ' סוגיא דרש"י פ' ש
 לטעם עמיהו הוא דלחא ואש"י דמש
 מוקמי ל' ילפין ולי מבז רחמנא ו
 חזקתה האיל גרים תחלל כחמור ש
 דרמין קליהו חומרא דהשאלא אפ
 למחר: ל' נצריא אלא לבקום חתך.
 חתך אסור מדלגטריך פרסה החזיר א
 שמה שמה דהא לא אשחך קרא דנור
 חתך אסור הכחוש מקום חתך דרור
 שמה אסור ומה ש' בל הקדשין ולכ
 פ' בקורתם וכי נעשין מזה וא
 מירי כגון שהקיס הגריסים מתוך העש
 קרא רישא שאור של חטים שנפל ל
 נטעין וי"ל דנקט מן חמין דלפניו
 שביטוי מין נטל בששים כשאר א
 דדרשין בספרי את מקדשו ממנו
 בששים היינו טעמיה כן ואש"י
 חתך מזה אחד לנטלה דהא רישא
 וי"ל דממנה יתירה דייק דכנסת
 חזן און לו לעלות מזה אחד דהא

מסורת הש"ס

(א) פסחים מה. נזיר לו.
 ונחיש לו. (ב) [לעיל סח.].
 (ג) ערלה פ"ב מ"ד. (ד) [שם
 מ"ו]. (ה) [קרת יח כט].
 (ו) [במדבר יח.]. (ז) [ז"ל
 ומאה]. (ח) [יע"ע חס'].
 ונחיש עט. ד"ה אמור.
 (ט) [ע"ש רש"י ד"ה כחוב].
 (י) [ז"ל דל"ו. (כ) [דף נח.
 ד"ה כס']].

תורה אור השלם

ו. כל אשר יגע בבשרה
יקדש ואשר יזה מדמה
על הבגד אשר יזה עליה
תכבס במקום קדש:
ויקרא י ב

מוסף רש"י

כל אשר יגע בכשרה.
בגר חילוי יג שנים
שמן חילתו חרובה
החטאת ונגע החטאת
יקדש בדמרתם להיות
כמורה שאם מפסולה
היה החטאת, כגון
פסול או פסול חדר,
תפסול. חף כ"ו שנה
ממנו, ואם כשרה היא
החטאת, מתינה לנגיעת
הימנה לאחרי כהנאם חלה
בהחמרה שבה. מחמיר
החטאת שנגעל על פנים
שני הקצוות ולחרי היתנה
ולחם ולחם יחד (פסחים
דף). שנה יד נה עשוי
שני ענין וחומר שפסול
מפסול (פסחים דף).